

ÚRSKURÐARNEFND UM VIÐSKIPTI VIÐ FJÁRMÁLAFYRIRTÆKI

Fjármálaeftirlitið · Suðurlandsbraut 32 · 108 Reykjavík · Sími: 525 2700 · Fax: 525 2727

Ár 2004, fimmtudaginn 11. mars, er fundur haldinn í Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Guðjón Ólafur Jónsson, formaður, Grétar Grétarsson, Íris Ösp Ingjaldsdóttir, Ólöf Embla Einarsdóttir og Sölvi Sölvason.

Fyrir er tekið **mál nr. 32/2003**:

M
gegn
fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r:

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar, og fjármálafyrirtækið F, hins vegar, hér eftir nefndur varnaraðili.

Málið barst úrskurðarnefnd 17. desember 2003 með kvörtun lögmanns sóknaraðila, dagsettri 9. sama mánaðar. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 17. desember 2003, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi hans, dagsettu 8. janúar 2004. Bréfið var sent lögmanni sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 13. janúar 2004, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust hinn 29. janúar 2004 með ódagsettu bréfi lögmannsins.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 6. febrúar, 4. og 11. mars 2004.

II.

Málsatvik.

Hinn 26. nóvember 1996 gekkst sóknaraðili í sjálfskuldarábyrgð á skuldbindingu vegna greiðslukorts sonar síns, A, nr. XXXXXXXXXXXX, að hámarki kr. 400.000 auk vaxta og kostnaðar við innheimtu skuldarinnar. Vanskil urðu á greiðslu úttekta samkvæmt kortinu. Hinn 23. janúar 2002 sendi varnaraðili korthafa bréf þar sem tilkynnt var um að vanskilin næmu kr. 1.335.565,50. Var skorað á korthafa að greiða eða semja um skuldina ella yrði málið sent til lögfræðings. Í bréfinu kemur fram að afrit af bréfinu sé sent til ábyrgðarmanns og fékk sóknaraðili það sent. Hinn 4. febrúar 2002 greiddi sóknaraðili visaskuld sonar síns, kr. 1.289.620 fyrir milligöngu B.

Með bréfi B, dagsettu 25. mars 2002 var óskað eftir því við varnaraðila að hann endurgreiddi sóknaraðila mismuninn á því sem hann hafði greitt og hámarksfjárhæð ábyrgðar hans. Var þess getið í bréfinu að eiginmaður sóknaraðila hafi nokkrum dögum eftir greiðslu farið og fengið afrit sjálfskuldarábyrgðaryfirlýsingar sóknaraðila þar sem fram hafi komið að ábyrgð hans væri ekki hærri en kr. 400.000. Erindinu var hafnað hinn 24. september 2002 með rafpósti varnaraðila til B. Með bréfi lögmanns sóknaraðila til varnaraðila, dagsettu 23. janúar 2003, var farið fram á að gengið yrði til samninga við

sóknaraðila um lok málsins honum að skaðlausu. Erindinu var hafnað með rafpósti og bréfi varnaraðila, dagsettu 1. ágúst 2003.

Málið var lagt fyrir úrskurðarnefnd með kvörtun, dagsettri 9. desember 2003.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili gerir aðallega þá kröfu að varnaraðila verði gert að greiða honum kr. 1.289.620 ásamt dráttarvöxtum frá 4. febrúar 2002. Til vara krefst sóknaraðili þess að varnaraðili greiði honum kr. 889.620 ásamt dráttarvöxtum frá sama tíma. Í báðum tilvikum er krafist málskostnaðar samkvæmt málskostnaðarreikningi.

Sóknaraðili kveðst hafa leitað til viðskiptabanka síns, B, eftir að hann fékk afrit af fyrrgreindu bréfi til skuldara. Hafi B haft samband við varnaraðila og óskað upplýsinga um hversu háa fjárhæð sóknaraðili þyrfti að greiða. Hafi honum verið gefin upp fjárhæðin kr. 1.289.620 sem hann hafi millifært af tveimur reikningum, annars vegar kr. 1.089.620 og hins vegar kr. 200.000. Eiginmaður sóknaraðila hafi síðar farið og fengið ábyrgðaryfirlýsingu sóknaraðila afhenta og þá séð að höfuðstóll hennar var kr. 400.000.

Sóknaraðili telur ábyrgðarskuldbindingu sína frá því í nóvember 1996 hafa verið fyrnda þegar innheimtubrési var beint að honum í janúar 2002. Vísar sóknaraðili í þeim efnum til 4. tölul. 3. gr. laga um fyrning skulda og annarra kröfuréttinda nr. 14, 1905 og um upphaf fyrningarfrests til 1. mgr., sbr. 3. mgr. 5. gr. sömu laga.

Sóknaraðili kveður ljóst að varnaraðili hafi sem móttakandi ofangreindrar greiðslu verið grandvís um stöðu sóknaraðila sem ábyrgðarmanns og hafi því borið að gefa upp réttar upplýsingar um fjárhæð ábyrgðarskuldbindingar hans og fullvissa sig um að hann gerði sér grein fyrir réttarstöðu sinni. Kveðst sóknaraðili ekki hafa sérstaka þekkingu á bankaviðskiptum og einungis fengið afrit af innheimtubrési til skuldara. Hafi sér ekki verið gerð bréflaga grein fyrir stöðu sinni sem ábyrgðarmaður eða hver skuldastaða hennar í raun var. Hafi varnaraðila borið að gera sóknaraðila grein fyrir því að honum væri óskýlt að greiða þá fjárhæð sem tilgreind var í bréfi til skuldara og inna sóknaraðila sérstaklega eftir því hvort hann ætlaði að greiða ábyrgðarskuld sína eða heildarskuld sonar síns. Segist sóknaraðili hafa verið í villu um staðreyndir máls enda hafi gögn þau sem varnaraðili sendi frá sér ekki borið með sér hver raunveruleg ábyrgðarskuld sóknaraðila hafi verið. Þá vísar sóknaraðili til ólíkrar stöðu aðila.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað. Telur varnaraðili það vera sóknaraðila að sýna fram á að varnaraðili hafi veitt rangar upplýsingar eða leynt þeim upplýsingar sem máli skiptu. Sé ekkert slíkt komið fram. Þá kveður varnaraðili sóknaraðila hafa fengið afrit ábyrgðaryfirlýsingar og hafi því haft allar upplýsingar um stöðu sína.

Varnaraðili hafnar því að ábyrgð sóknaraðila hafi verið fyrnd enda miðist upphaf fyrningar ótímabundinnar sjálfskuldarábyrgðar við þann dag sem krafa verður gjaldkræf en ekki þann dag sem ábyrgðin var gefin. Varnaraðili mótmælir þeim röksemdum sóknaraðila að hann hafi verið grandvís um að sóknaraðili væri að greiða meira en hann þyrfti og að slíkt væri hann að gera vegna misskilnings. Vísar varnaraðili til þess að sóknaraðili hafi ekki verið persónulega í samskiptum við sig heldur hafi greiðslan farið fram í B og sé það ekki á ábyrgð varnaraðila hvaða upplýsingar sóknaraðili hafi fengið

þar. Bendir varnaraðili á að ekkert liggi fyrir um samskipti B og varnaraðila og þá jafnframt hvort spurt hafi verið um heildarskuld korthafa eða ekki. Þá kveður varnaraðili sóknaraðila hafa greitt umrædda fjárhæð án fyrirvara og hafi varnaraðili verið í góðri trú um að sóknaraðili væri meðvitaður um þá greiðslu og hvað í henni fælist.

Varnaraðili bendir á að samkvæmt gögnum málsins hafi kr. 200.000 verið millifærðar af reikningi sem ekki sé í eigu sóknaraðila og verði ekki séð að hann hafi umboð til að krefja um endurgreiðslu þeirra.

V.

Niðurstaða.

Fyrir liggur að sóknaraðili greiddi varnaraðila kr. 1.289.620 hinn 4. febrúar 2002. Af viðskiptakvittun sem sóknaraðili fékk af því tilefni verður ráðið að greiðslan hafi verið vegna skuldar á greiðslukorti sonar sóknaraðila. Greiðslan var innt af hendi án nokkurs fyrirvara eða athugasemda af hálfu sóknaraðila.

Áður en til greiðslunnar kom hafði sóknaraðili fengið afrit af bréfi varnaraðila til umrædds korthafa, dagsettu 23. janúar 2002. Í bréfinu sem stílað er á korthafann kemur fram að kortið sé enn í vanskilum þrátt fyrir margar aðvaranir. Segir að það séu eindregin tilmæli varnaraðila að korthafinn komi og greiði eða semji um skuldina þá þegar eða eigi síðar en 10 dögum frá dagsetningu bréfsins. Verði vanskil þessi að öðrum kosti send til lögfræðings og bætist þá við, auk málshöfðunar, verulegur innheimtukostnaður samkvæmt gjaldskrá lögmannna. Segir síðan að afrit af bréfinu sé sent til ábyrgðarmanns. Loks er ítrekað að frekari aðvaranir verða ekki sendar af hálfu varnaraðila.

Ekki verður framhjá því horft að umrætt bréf er bréf varnaraðila til korthafa þar sem honum er gefinn lokafrestur til að greiða eða semja um skuld sína áður en hún verður falin lögfræðingi til innheimtu. Var afrit af bréfinu sent sóknaraðila sem ábyrgðarmanni samkvæmt yfirlýsingu þar um og hann þar með upplýstur um stöðu mála. Lögfræðilegar innheimtuaðgerðir voru hins vegar hvorki hafnar gagnvart korthafa né sóknaraðila sem ábyrgðarmanni. Hafði sóknaraðili því ekki verið krafinn um greiðslu á grundvelli ábyrgðaryfirlýsingar sinnar. Bréfið gefur heldur ekki til kynna að sóknaraðili sé ábyrgur fyrir allri þeirri fjárhæð sem þar er nefnd.

Sóknaraðili kveðst nú hafa staðið í þeirri trú að honum hafi sem ábyrgðarmanni verið skylt að greiða alla þá skuld sem tilgreind var í fyrrnefndu bréfi varnaraðila. Ekkert liggur fyrir um að varnaraðili hafi vitað eða mátt vita um þennan meinta skilning sóknaraðila eða að hann væri forsenda greiðslu hans. Verður og að hafa í huga eins og fyrr greinir að greiðslan var innt af hendi án fyrirvara eða athugasemda af hálfu sóknaraðila.

Með vísan til alls framanritaðs verður þegar af þessum ástæðum að hafna öllum kröfum sóknaraðila á hendur varnaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, fjármálafyrirtækinu F, er hafnað.

Reykjavík, 11. mars 2004.

Guðjón Ólafur Jónsson

Grétar Gréтарsson

Íris Ösp Ingjaldsdóttir

Ólöf Embla Einarisdóttir

Sölvi

Sölvason